

[Hans Knudsen.]

ikke for tiden er mulighed for at få dem dækket gennem nedskæring af de offentlige udgifter.

Jeg er derimod af den opfattelse, at en mere fornuftig skattefordeling og mere praktiske skatteprincipper, som finansministeren her foreslår, vil være i stand til at forøge interessen hos skatteyderne for at sætte indkomsterne op, med den følge, at der skabes den større produktion, som, når det kommer til stykket, jo alligevel er betingelsen for, at vi ikke alene kan bevare det sociale stade, vi har nået, men også bliver i stand til at forbedre det fremover.

Hvis man vil en bedre skattelovgivning, må forbedringerne ske gennem en bedre fordeling af skattebyrderne, og det kan ikke opnås ved, at man får befolkningen til at tro på, at man er i stand til at foretage en nedsættelse af statens samlede udgifter. Jeg husker udmærket, hvor forjættende det lød, da det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft proklamerede, at det offentliges udgifter skulle nedsættes med 5 pct., og da den ærede formand for finansudvalget, det ærede medlem hr. Jensen-Broby, søgte at overgå alle andre ved at kræve de såkaldte frie bevillinger nedskåret, var det med 600 mill. kr. eller et lignende beløb. Det ligger mig fjernt at tale ilde om virkelige muligheder for besparelser, fordi vi naturligvis ikke skal sky nogen bestræbelser for at sætte de offentlige udgifter ned, hvor sådanne muligheder findes, og det har finansministeren også haft øje for i disse forslag, men det er beklageligt, når skatteyderne får det indtryk, at der er skattenedsættelser at vente ved nedsættelse af de offentlige udgifter og de så i stedet ser de offentlige udgifter stige i det omfang, som forholdene har medført, og som forholdene også har nødvendiggjort i de senere år.

Jeg kan ikke se noget tegn noget sted på, at der i den nærmeste tid vil blive mulighed for at foretage nogen mærkbar nedsættelse af de offentlige udgifter. Vi vil alle med glæde se den dag, da vi til eksempel er i stand til at formindske vore forsvarsudgifter, men skulle den komme, så har vi på den anden side også stærke ønsker, som ikke lader sig afvise. Jeg tænker her på udbygningen af forsorgen for de gamle gennem en folkepensionering. Jeg tænker også på vort

ønske om at give den opvoksende ungdom bedre vilkår for oplæring og uddannelse. Jeg tror ikke på, alt taget i betragtning, at vi skal vente os altfor meget i retning af en nedbringelse af det offentlige udgiftsbudget. Men så må vi også anstrenge os noget mere for at forøge produktionen, for at give befolkningen større indtjeningsmuligheder, og vi må animere denne produktionsforøgelse gennem en fornuftig skattefordeling.

Skulle det vise sig, at vi får muligheder for at nedsætte de offentlige udgifter, tror jeg på, at fordelene ved det nye skattesystem vil være endnu større, end de er nu, men så længe denne mulighed ikke er tilstede, er der ingen anden vej til at lette indkomsterne, de små og de mellemste indkomster, end at flytte en del af beskatningen over på de større indkomster, som her i landet beskattes meget lempeligere end i alle andre lande, som vi kan sammenligne os med.

En omlægning af beskatningen vil ikke være mulig, det tror jeg ikke, uden at der bliver ændret ved skattefradragsreglen. Den højtærede finansminister sagde i sin tale ved fremsættelsen, at han gerne havde udarbejdet forslagene med bevarelse af skattefradragsreglen, hvis det havde været muligt alligevel at nå frem både til en forenkling af skattelovgivningen og til en mindre beskatning af mellemindtægterne, til en almindelig skattelettelse for mellemindtægterne. Jeg tror, der i denne udtalelse netop ligger sandheden om skattefradragsreglen.

Det fremgår af hele skattekommissionens materiale, at skattefradraget står som en uoverstigelig hindring for en forøget beskatning af de store konstante indtægter. Derfor er spørgsmålet i al sin enkelhed ikke blot det, om man vil bevare den ubegrænsede skattefradragsret eller ej. Spørgsmålet er i virkeligheden, om man vil være med til at flytte en del af skattebyrden fra indtægterne op til 20 000 kr. over på de store indtægter, over på de indtægter, der under hele skattestigningen er sluppet forholdsvis billigere, er sluppet billigere, fordi de i større udstrækning har kunnet nyde godt af fradragsreglens virkning, fordi de derved stadig har kunnet frigøre sig for en del af skattestigningen og lægge skattetrykket nedefter på mellemindkomsterne. Det var